

Tilbud paa et Stykke Arbejde. Det ene Tilbud var paa 2 000 Kr., det andet paa 1 000 Kr. Gennemsnittet var altsaa 1 500 Kr.; og da 1 000 Kr. laa mere end 5 pCt. under Gennemsnittet, maatte følgelig den, der havde forlangt 2 000 Kr., have Arbejdet. Naar det saa endelig tilføjes, at de to var Fader og Søn, er det en yderligere Illustration til Forholdet.

Den Slags Ringe og Sammenslutninger er ikke Vejen til at skaffe Arbejde, saa lidt som det er Vejen, naar Arbejderne i deres Organisationer siger som saa: vi vil have den tariffmæssige Løn, og hvis vi for et Arbejde ikke kan faa den tariffmæssige Løn, vil vi slet ikke arbejde. Det vilde være noget tilsvarende, hvis vi fra Landbrugets Side sagde: Vi vil have 10 Kr. for en Tønde Kartoffer og 3 Kr. for et kg Flæsk, ellers vil vi ikke producere. Det ene er lige saa taabeligt som det andet, og den Vej fører saa vist ikke ud af Vanskelighederne.

Jeg henstiller til Regeringen — jeg ved ikke, hvilken bestemt Minister jeg skal rette Henstillingen til — at overveje Spørgsmaalet og gøre, hvad det er muligt at gøre fra Ministeriets Side for at sprænge saadanne Truster snarest muligt. Vi er kommet ind i ganske utaalelige Tilstande. Det er ikke Haandværkerne alene, men ogsaa Læger, Dyrslæger, Tandlæger og alle mulige andre har deres Sammenslutninger; og alle sammen tager de Priser, der efter vor Mening ikke staar i noget rimeligt Forhold til det Arbejde, der præsteres.

Det, der mest har præget Finanslovdebatten i Aar, er den Verdenskrise, der nu har naaet ogsaa danske Erhverv. Industrikrisen er inde, kan man sige, og Landbrugskrisen er paa Trapperne, den nærmer sig os med stærke Skridt. Og man kan ikke paa-staa, at vi har været særlig forudseende. Det maa vel tilstaas, at med Staten i Spidsen har næsten alle Institutioner og private baaret sig meget letsindigt ad i de forløbne Aar, da Pengene flød rigeligt. Uhyre store Indtægter flød ind i Statskassen under den radikal-socialistiske Regering; men de daværende Ministre var Mænd for at øse Pengene ud igen, endnu raskere, end de kom ind, saa at de i disse rigelige Pengetider foruden at bruge de store Indtægter endda laante 500—600 Mill. Kr.; Kommunerne, ikke mindst Bykommunerne, fulgte troligt Eksemplet; og et stort Tal af private, der ogsaa havde tjent godt under Krigen, gjorde ganske det samme. Der tænkte for lidt paa, at der vilde komme andre Tider, det Tilbageslag, som vi nu er midt i. Men den forrige Regering slap jo for Vanskelighederne med

de stærkt synkende Statsindtægter og de fortsat store Udgifter. Den forrige Regerings Medlemmer har nu den behagelige Rolle at se til og kritisere og gøre deres Efterfølgere ansvarlige for Omslaget i Verdens økonomiske Liv.

Der er ingen Tvivl om, at Indtægterne vil svigte i en ganske uhyggelig Grad. Udgifterne maa bringes det mest mulige ned; men det er selvfølgelig vanskeligt og navnlig vanskeligt med en Opposition, der er uvillig dertil paa de Punkter, hvor det virkelig batter noget. Det havde vi et Eksempel paa i Fjor, da der var Tale om Indskrænkning af Tjenestemændene ved Postvæsenet. Da var Oppositionspartierne imod at indskrænke Tjenestemændenes Tal. En Indskrænkning af dette er noget, der betyder noget, noget, der batter noget. Der er ingen Tvivl om, at vi har alt for mange Tjenestemænd; deres Tal er under det radikal-socialdemokratiske Styre blevet forøget i en ganske urimelig Grad. Men i Fjor modsatte man sig som sagt fra den Side Indskrænkning af Tjenestemændenes Tal, og man vil maaske gøre det i Aar igen. Man har næsten Indtrykket af, at Oppositionen godter sig over, at de er udenfor, nu da Fremtiden økonomisk tegner sig saa vanskelig. De vil hjælpe baade her og der og alle Vegne med en Masse Millioner, der er ingen smalle Steder. Vi har hørt under disse Dages Forhandlinger, at man har krævet Masser af Millioner til det ene og til det andet; men hvor Pengene skal komme fra, synes ikke at rage dem.

Man kan vel nok sige, at Industrien er mest i Klemme for Tiden, og den raaber jo højt om Hjælp. Industrien kræver forhøjet Toldbeskyttelse — Beskyttelsen ført à jour, som det saa smukt hedder — rimeligvis i Forventning om, at den saaledes bevirkede Forhøjelse ved den forestaaende Toldrevision kan bibeholdes. Men kunde det saa afskaffe Arbejdsløsheden, hvis Beskyttelsen blev ført à jour? Det tør Industrien aldeles ikke love noget om. Men saa vil man prøve, som Direktør Olesen sagde forleden Aften i Studenterforeningen; det synes desværre, som de ikke vil prøve før. Industrien og dens Arbejdere, de to Parter, der er nærmest interesseret i Spørgsmaalet, vil ikke rigtig prøve at hjælpe sig selv. De vil, at andre Erhverv skal tage dem under Armene, før de vil prøve at rejse sig, før de vil prøve at tage Konkurrencen op.

Lad mig engang spørge, hvor er alle de i Krigstiden tjente Millioner henne? Er de sorgløst udbetalt til Aktionærer og i Tantiører? For at Industrien har tjent